

Arrest

nr. 176 899 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 18 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*)

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De burgerlijke stand van Borgerhout (Antwerpen) nam op 26 november 2012 een beslissing houdende de niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte van verzoekster en haar Belgische echtgenoot. Dit geschiedde op basis van een negatief advies van het parket van 23 oktober 2012. De

ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen baseert zich blijkens zijn beslissing die zich in het administratief dossier bevindt onder meer op de volgende elementen:

- snelle gang van zaken; verzoekster en Mr. B hebben elkaar 5 à 6 keer gezien alvorens zij besloten om met elkaar te huwen;
- een leeftijdsverschil van 14 jaar;
- weinig kennis van elkaars personalia;
- illegaal verblijf van verzoekster;
- de nietigverklaring van een vorig huwelijk van verzoeksters echtgenoot met een Belgische onderdane bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen van 3 november 2009.

1.2. Op 12 juni 2016 komt verzoekster volgens haar eigen verklaring naar België. Ze is in het bezit van een reisdocument met een visum type C, dat geldig was voor 30 dagen en dat uitgereikt was door de Spaanse autoriteiten.

1.3. De verwerende partij nam op 3 oktober 2016 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), nadat verzoekster dezelfde dag door de politiediensten van Sint-Niklaas geïntercepteerd werd. De voormelde beslissing was gebaseerd op verzoeksters voorgewende identiteit, F. E. O. Hiertegen stelde verzoekster een vordering in tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad. Verzoekster ontvouwde in haar verzoekschrift haar ware identiteit, I. E. B met verwijzing naar haar paspoort en stelde dat ze de echtgenote is van een Belg, waarbij ze verwees naar haar huwelijksakte. De Raad verwierp deze vordering bij arrestnummer 176.048 van 10 oktober 2016. In dit arrest kan gelezen worden, *“Verzoekster betoogt dat zij bij haar aanhouding uit angst voor de politie een valse verklaring aflegde. Zij legt thans een fotokopie neer uit een Marokkaans paspoort op naam van I. E. B., geboren te Alhocein op 30 mei 1987, en verklaart dat dit haar werkelijke identiteit is. Verder legt zij een huwelijksakte neer waaruit blijkt dat deze persoon gehuwd is met de Belg A. B. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de gegevens die door verzoekster werden verschaft. Het komt de Raad van niet toe om thans zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid en zelf de identiteit van verzoekster vast te stellen. Beide middelen, die volledig zijn gesteund op de premisse dat verzoekster I. E. B. is, gehuwd met een Belg, missen dan ook feitelijke grondslag. (...). Indien verzoekster echter niet die persoon blijkt te zijn, doch wel I. E. B. zoals zij thans voorhoudt, zal de bestreden beslissing op naam van een valse identiteit niet kunnen worden uitgevoerd aangezien deze geen betrekking heeft op verzoekster. Dienvolgens zal de verwerende partij verzoekster moeten vrijlaten, dan wel een nieuwe verwijderingsmaatregel moeten nemen in functie van verzoeksters werkelijke identiteit, waartegen verzoekster ten gepaste tijde desgevallend een nieuw schorsingsverzoek zal kunnen indienen “*

1.4. Aangezien naderhand bleek dat verzoekster daadwerkelijk I. E. B. bleek te zijn, nam de verwerende partij op 18 oktober 2016 andermaal een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit betreft thans de eerste bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: E(...) B(...)

Voornaam: I.

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: F(...) E(...) O(...) (...), Marokko,).

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum type C geldig van 09/06/2016 tot 23/07/2016 voor 30 dagen.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is op 03/10/2016 aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Sint-Niklaas. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden. Betrokkene heeft daarnaast een valse naam opgegeven bij haar arrestatie op 03/10/2016 door de PZ Sint-Niklaas, namelijk F(...) E(...) O(...). Op basis van de info van haar advocaat noemt ze blijkbaar E(...) B(...) I(...) en niet F(...) E(...) O(...). Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert en een valse identiteit heeft opgegeven, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene heeft bij de stad Antwerpen een aanvraag ingediend tot erkenning van een in het buitenland afgesloten huwelijk met een Belgische onderdaan (B(...) A(...)), afgesloten te Marokko op 26/01/2012. Op 26/11/2012 werd deze aanvraag geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand van Antwerpen na negatief advies van het parket van Antwerpen. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met een Belgische onderdaan, terwijl zij gedurende haar verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum type D te bekomen op basis van gezinshereniging en geen visum type C omwille van toerisme zoals ze op 26/05/2016 heeft gedaan.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is op 03/10/2016 aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Sint-Niklaas. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden. Betrokkene heeft daarnaast een valse naam opgegeven bij haar arrestatie op 03/10/2016 door de PZ Sint-Niklaas, namelijk F(...) E(...) O(...). Op basis van de info van haar advocaat noemt ze blijkbaar E(...) B(...) I(...) en niet F(...) E(...) O(...). Gezien betrokkene

manifest de reglementeringen niet respecteert en een valse identiteit heeft opgegeven, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene heeft bij de stad Antwerpen een aanvraag ingediend tot erkenning van een in het buitenland afgesloten huwelijk met een Belgische onderdaan (B(...) A(...)), afgesloten te Marokko op 26/01/2012. Op 26/11/2012 werd deze aanvraag geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand van Antwerpen na negatief advies van het parket van Antwerpen. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met een Belgische onderdaan, terwijl zij gedurende haar verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum type D te bekomen op basis van gezinshereniging en geen visum type C omwille van toerisme zoals ze op 26/05/2016 heeft gedaan. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is op 03/10/2016 aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Sint-Niklaas. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden. Betrokkene heeft daarnaast een valse naam opgegeven bij haar arrestatie op 03/10/2016 door de PZ Sint-Niklaas, namelijk F(...) E(...) O(...). Op basis van de info van haar advocaat noemt ze blijkbaar E(...) B(...) I(...) en niet F(...) E(...) O(...). Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert en een valse identiteit heeft opgegeven, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene heeft bij de stad Antwerpen een aanvraag ingediend tot erkenning van een in het buitenland afgesloten huwelijk met een Belgische onderdaan (B(...) A(...)), afgesloten te Marokko op 26/01/2012. Op 26/11/2012 werd deze aanvraag geweigerd door de ambtenaar van burgerlijke stand van Antwerpen na negatief advies van het parket van Antwerpen. Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met een Belgische onderdaan, terwijl zij gedurende haar verblijf in het Rijk nooit een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Zij kan naar haar land terugkeren om een visum type D te bekomen op basis van gezinshereniging en geen visum type C omwille van toerisme zoals ze op 26/05/2016 heeft gedaan.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

*In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S. G(...) attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis*

de betrokkene, E(...) B(...) I(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te/in de gevangenis te 127bis"

1.5 Aan verzoekster werd op 18 oktober 2016, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod opgelegd voor de duur van 2 jaar, nadat het inreisverbod afgeleverd op 3 oktober 2016 door de verwerende partij werd ingetrokken.

Dit betreft thans de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"INTERDICTION D'ENTREE

A Madame, qui déclare se nommer :

Nom : E(...) B(...)

Prénom : I.

Date de naissance : (...)

Lieu de naissance : (...)

Nationalité : Maroc

Le cas échéant, ALIAS :

une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans est imposée,

sur le territoire belge ainsi que sur le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre.

La décision d'éloignement du 18/10/2016 est assortie de cette interdiction d'entrée

MOTIF DE LA DECISION :

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée, parce que :

1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire et/ou ;

L'intéressée n'a pas de domicile officiel au Royaume. L'intéressé a été intercepté le 03/10/2016 en séjour illégal aujourd'hui par la police de Sint-Nicolas. Il ne s'est pas présenté à la commune pour signaler sa présence dans le Royaume. Le 03/10/2016, l'intéressé a aussi donné une fausse identité à la police de Sint-Nicolas, en fait F(...) E(...) O(...). Sur base d'info de l'avocat apparemment elle s'appelle E(...) B(...) I(...) et pas F(...) E(...) O(...). Vu que l'intéressé ne respecte manifestement pas les réglementations en vigueur et le fait que l'intéressé a donné une fause identité, il existe un risque de fuite dans le sens de l'article artikel 74/14 §3, 1° de la loi du 15/12/1980.

Le simple fait que l'intéressé s'est créé des attaches avec la Belgique ne relève pas de la protection conférée par l'article 8 de la CEDH. Les relations sociales « ordinaires » ne sont pas protégées par cette disposition.

L'intéressée a introduit à la ville d'Anvers une demande de reconnaissance d'un mariage contracté à l'étranger le 26/01/2012 à Maroc avec une ressortissant belge (B(...) A(...)). Suite à un avis négatif du parquet d'Anvers, Le 26/11/2012, cette demande de reconnaissance a été refusée par l'officier d'état civil d'Anvers. De plus, son intention de mariage n'elle donne pas automatiquement droit à un séjour.

L'intéressée affirme qu'il a depuis déjà un certain temps une relation durable avec un ressortissant belge alors qu'elle n'a jamais introduit de demande de regroupement familial pendant son séjour dans le Royaume. Avant de pouvoir conserver le droit à la vie familiale, l'intéressée doit d'abord se servir des possibilités de séjour légal qui s'offrent à elle. L'on ne peut donc pas affirmer qu'il y a violation de l'article 8 de la CEDH. Elle peut retourner dans son pays pour obtenir un visa type D sur base de regroupement familiale et pas sur base d'un visa type C comme elle a demandé le 26/05/2016 sur base

du tourisme. Elle peut retourner dans son pays pour obtenir un visa type D sur base de regroupement familiale et pas sur base d'un visa type C comme elle a demandé le 26/05/2016.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de deux ans, parce que :

L'intéressée n'a pas de domicile officiel au Royaume. L'intéressé a été intercepté le 03/10/2016 en séjour illégal aujourd'hui par la police de Sint-Nicolas. Il ne s'est pas présenté à la commune pour signaler sa présence dans le Royaume. Le 03/10/2016, l'intéressé a aussi donné une fausse identité à la police de Sint-Nicolas, en fait F(...) E(...) O(...). Sur base d'info de l'avocat apparemment elle s'appelle E(...) B(...)I(...) et pas F(...) E(...) O(...). Vu que l'intéressé ne respecte manifestement pas les réglementations en vigueur et le fait que l'intéressé a donné une fause identité, il existe un risque de fuite dans le sens de l'article artikel 74/14 §3, 1° de la loi du 15/12/1980.

Le simple fait que l'intéressé s'est créé des attaches avec la Belgique ne relève pas de la protection conférée par l'article 8 de la CEDH. Les relations sociales « ordinaires » ne sont pas protégées par cette disposition.

L'intéressée a introduit à la ville d'Anvers une demande de reconnaissance d'un mariage contracté à l'étranger le 26/01/2012 à Maroc avec une ressortissant belge (B(...) A(...)). Suite à un avis négatif du parquet d'Anvers, Le 26/11/2012, cette demande de reconnaissance a été refusée par l'officier d'état civil d'Anvers. De plus, son intention de mariage n'elle donne pas automatiquement droit à un séjour.

L'intéressée affirme qu'il a depuis déjà un certain temps une relation durable avec un ressortissant belge alors qu'elle n'a jamais introduit de demande de regroupement familial pendant son séjour dans le Royaume. Avant de pouvoir conserver le droit à la vie familiale, l'intéressée doit d'abord se servir des possibilités de séjour légal qui s'offrent à elle. L'on ne peut donc pas affirmer qu'il y a violation de l'article 8 de la CEDH.Elle peut retourner dans son pays pour obtenir un visa type D sur base de regroupement familiale et pas sur base d'un visa type C comme elle a demandé le 26/05/2016 sur base du tourisme. Elle peut retourner dans son pays pour obtenir un visa type D sur base de regroupement familiale et pas sur base d'un visa type C comme elle a demandé le 26/05/2016.

L'intéressée n'a pas hésité à résider illégalement sur le territoire belge. Considérant l'ensemble de ces éléments et l'intérêt du contrôle de l'immigration, une interdiction d'entrée de 2 ans n'est pas disproportionnée.

Conformément aux dispositions légales en vigueur, l'intéressée peut cependant demander la suspension ou l'annulation de son interdiction d'entrée de 2 ans dans le cadre de son droit à la vie familiale. Donc, si l'intéressée entre dans les conditions pour l'obtention d'un droit au séjour, l'interdiction d'entrée actuelle ne représente pas un préjudice grave difficilement réparable."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoekster om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten die besloten ligt in de eerste bestreden beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van deze vordering kennis te nemen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor zover ze gericht is tegen de verwijderingsmaatregel en het inreisverbod

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Er dient een onderscheid te worden gemaakt wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoekster de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies), de tweede bestreden beslissing, viseert.

3.2.1. De verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies)

3.2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast voor zover ze werd ingediend tegen de verwijderingsmaatregel. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan voor zover de vordering werd ingesteld tegen de verwijderingsmaatregel.

3.2.2. Het inreisverbod (bijlage 13sexies)

Deze maatregel is geen verwijderingsmaatregel en dus valt ze niet onder het vermoeden van de hoogdringendheid van de vordering waarmee ze bestreden wordt, zoals dit voortvloeit uit artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wanneer de vordering een verwijderingsmaatregel als voorwerp heeft. Het houdt niet in dat tegen een inreisverbod geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend. Het houdt wel in dat de uiterst dringende noodzakelijkheid van de behandeling van de vordering moet worden aangetoond, aangezien ze niet vermoed wordt. Verzoekster moet dus aannemelijk maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor het inreisverbod. Dit kan echter niet zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, ontleend worden aan het gegeven dat het inreisverbod samenhangt met de bestreden verwijderingsmaatregel.

In haar verzoekschrift haalt verzoekster nog specifiek het volgende aan:

« Elle souligne toutefois qu'elle se trouve dans un cas de figure particulier dans la mesure où elle se trouve dans les conditions de l'article 40ter. Il est difficile d'imaginer que votre Conseil ne permette pas aux membres de la famille de citoyens de l'Union d'immédiatement d'obtenir réparation lorsqu'ils se voient illégalement affubler d'une interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée entraîne en effet dans leur chef une grave privation de leurs droits, en particulier celui de se voir reconnaître la qualité de membre de la famille d'un citoyen de l'Union (et de bénéficier du titre de séjour correspondant) et celui de circuler sur le territoire de l'Union. Le dernier paragraphe de la décision entreprise est d'ailleurs une invitation explicite faite à la requérante de demander la suspension de l'interdiction d'entrée, ce qu'elle fait par le biais de la présente requête. ».

Verzoekster kan gelet op de bespreking van onderstaande middelen niet gevolgd worden in haar overtuiging dat ze zich bevindt in de toepassingsvoorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verder is het niet omdat de akte van kennisgeving van het inreisverbod vermeldt dat een vordering tot schorsing kan worden ingediend, dat hieruit *ipso facto* voortvloeit dat het uiterst dringend karakter van deze vordering tot schorsing dan vaststaat wanneer ze ingediend wordt.

Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod, kan onderhavige vordering geen aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod (bijlage 13sexies). Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient te vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen voor zover ze werden aangevoerd tegen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies)

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Voor een coherente rechtsbedeling wordt eerst het tweede middel behandeld en vervolgens het eerste en derde middel.

3.3.2.2 . In een tweede middel werpt verzoekster op, « *Deuxième moyen, pris de la violation des articles 7, 1er alinéa, 1°, 40 ter, 41, §2, alinéa 4 et 43, alinéa 1, 3° de la loi de 15.12.1980 sur l'accès au territoire» le séjour, l'établissement et d'éloignement des étrangers* ».

Première branche

En sa qualité de membre de famille d'un ressortissant belge, la requérante ne pouvait pas, à condition de démontrer sa qualité de membre de famille, se voir délivrer un ordre de quitter le territoire pris en application de l'article 7 de la loi du 15.12.1980. En effet, cet article constitue 1a transposition de la Directive 2008/115/CE dite Directive retour laquelle n'est pas applicable aux membres de familles de Belges.

L'article 2.3 de la directive 2008/15 prévoit en effet que :

«La présente directive ne s'applique pas aux personnes jouissant du droit communautaire et la libre circulation, telles que définies à l'article 2, point 5, du code frontières Schengen »

L'article 2.5 du code frontières Schengen indique pour sa part :

«Aux fins du présent règlement, on entend par:

(...)

5) «personnes jouissant du droit communautaire à la libre circulation»:

a) les citoyens à l'Union, au sens de l'article 17, paragraphe 1, du traité, ainsi que les ressortissants de pays tiers membres de la famille d'un citoyen de l'Union exerçant son droit à la libre circulation, auxquels s'applique la directive 2004/38/CE du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres (15); »

Il découle de ce qui précède qu'en sa qualité d'épouse- d'un ressortissant belge, la requérante bénéficie des droits que lui confère ce statut. Parmi ces droits, celui à ne se voir refuser le séjour où à voir mettre

fin à ce séjour que dans les hypothèses strictement définies aux articles 42quater et suivant de la loi du 15.12.1980 et dans les formes prévues par les articles 52 et suivant de l'arrêté royal du 08.10.1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, quod non en l'espèce.

La requérante n'est donc pas en séjour illégal au sens de l'article 1er de la loi du 15.12.1980 et la partie adverse ne pouvait prendre à son encontre une décision d'éloignement fondée sur l'article 7 de la loi du 15.12.1980.

En ce qu'elle est fondée sur l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, la décision entreprise n'est pas valablement motivée et viole également l'article 40ter de la dite loi.

Deuxième branche

La circonstance qu'aucune demande de séjour en qualité de membre de famille de ressortissant belge n'a été formellement introduite à ce jour par k requérante n'énerve pas le constat de ce que l'intéressée est bien le membre de famille d'un ressortissant belge, au sens de l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980.

L'article 25 de la Directive 2004/38/CE expose que :

« La possession d'une attestation d'enregistrement; telle que visée à l'article 8, d'un document attestant l'introduction d'une demande de carte de séjour de membre de la famille, d'une carte de séjour; ou d'une carte de séjour permanent ne peut en aucun cas constituer une condition préalable à l'exercice d'un droit ou l'accomplissement d'une formalité administrative la qualité de bénéficiaire des droits pouvant être attestée par tout autre moyen de preuve. »

Il ressort en outre de la jurisprudence constante de la Cour de Justice que les titres de séjour n'ont qu'une valeur déclarative, l'essentiel étant la situation réelle des personnes se prévalant des dispositions contenues au chapitre 1er du Titre II de la loi du 15 décembre 1980.

Le caractère purement déclaratif du titre de séjour de membres de famille de citoyens de l'Union est consacré, en droit belge, à l'article 41, §2, al4 de la loi du 15.12.1980:

« Lorsque le membre de la famille d'un citoyen de l'Union ne dispose pas des documents requis, le ministre ou son délégué lui accorde tous les moyens raisonnables afin de lui permettre d'obtenir ou de se procurer, dans un délai raisonnable, les documents requis ou de faire confirmer ou prouver par d'autres moyens sa qualité de bénéficiaire du droit de circuler et de séjourner librement, avant de procéder à son refoulement »

Il s'agit de la concrétisation législative des enseignements de l'arrêt MRAX [C-459/99] du 25.7.2002 de la Cour de Justice.

Cette disposition est applicable aux membres de famille de belges, ceux-ci étant assimilés aux membres de famille de citoyens de l'Union.

Cela ressort de la circulaire du 21.10.2002 suivant l'arrêt MRAX :

«Même si l'arrêt de la Cour de justice ne vise que k conjoint d'un ressortissant d'un Etat membre de l'E.E.E., son interprétation s'applique également aux autres membres de la famille visés à l'article 40 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi qu'aux membres de la famille d'un Belge visés à l'article 40, §6, de la même loi. »

Bien que les membres de famille d'un belge au sens de l'article 40ter ne puissent pas simplement être assimilés aux membres de famille d'un belge au sens de l'ancien article 40 §6 de la loi du 15.12.1980, l'exposé des motifs du projet de loi, introduisant l'article 40ter, stipule que :

« L'article 40, § 6, actuel de la loi assimile au citoyen de l'Union les membres de la famille d'un Belge, que ces membres de la famille soient eux-mêmes citoyens de l'Union ou qu'ils soient ressortissants de pays tiers. L'objectif est d'appliquer aux membres de la famille d'un Belge les mêmes règles que celles applicables aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union, ce qui revient à assimiler les premiers visés aux seconds et non au citoyen de l'Union lui-même. L'article 40ter nouveau vise à établir clairement ce principe. en y apportant toutefois une exception: il est prévu que la ressortissant belge

peut uniquement être rejoint par ses ascendants lorsqu'il prouve qu'il dispose de moyens d'existence suffisants, fixes et réguliers pour les soutenir et d'une assurance maladie pour prendre en charge leurs risques en Belgique. Le gouvernement souhaite ainsi éviter que les ascendants des ressortissants belges arrivent en Belgique dans des conditions précaires et tombent à charge des autorités publiques » (La requérante souligne)

Cela a d'ailleurs été confirmé par votre Conseil dans l'arrêt 113.205 du 31.10.2013 ;

« Cette interprétation du droit communautaire trouve à s'appliquer en l'espèce, dès lors que la volonté du législateur a été, par l'article 40ter de la loi d'assimiler les membres de la famille d'un belge aux membres de la famille d'un ressortissant de l'Union européenne, sous réserve des ascendants de Belges »

(le requérant souligne)

L'article 41, §2, alinéa 4 de la loi du 15.12.1980 garantit donc la possibilité pour un membre de famille d'un ressortissant belge de prouver sa qualité de membre de famille afin d'introduire une demande de regroupement familial.

La possibilité de prouver sa qualité de membre de famille « avant de procéder à son refoulement », comme stipulé dans l'article 41, §2, al.4 de la loi du 15.12.1980, implique la possibilité d'ensuite introduire sa demande de regroupement familial sur le territoire belge. Telle est la ratio legis de cette disposition.

L'ordre de quitter le territoire et, a fortiori, l'interdiction d'entrée violent l'article 41, §2, al.4 de la loi du 15.12.1980.

Troisième branche

La décision entreprise stipule que la requérante « peut retourner dans son pays pour obtenir un visa type D sur base de regroupement familiale et pas sur base d'un visa type C comme elle a demandé le 26/05/2016 sur base de tourisme ».

La circonstance que la requérante est entrée munie d'un visa C, et que ce visa n'est plus en cours de validité, ne l'empêche pas d'introduire sa demande de regroupement familial en Belgique.

La Cour de Justice a considéré dans l'arrêt MRAX qu'un « État membre ne peut refuser de délivrer un titre de séjour à un ressortissant d'un pays tiers conjoint d'un ressortissant d'un État membre, qui est entré régulièrement sur le territoire de cet État membre, ni prendre à son encontre une mesure d'éloignement du territoire, au seul motif que son visa a expiré avant qu'il sollicite un titre de séjour. »

Ce raisonnement est transposé dans l'article 43, alinéa 1, 3° de la loi du 15.12.1980.

En privant la requérante de la possibilité d'introduire une demande de regroupement familial au motif que son visa C est périmé, la décision d'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée violent cette disposition.

L'interdiction d'entrée a comme conséquence supplémentaire que, même en cas de retour au Maroc, la requérante serait, d'après la position constamment défendue par la partie adverse, dans l'impossibilité d'introduire une demande de visa de regroupement familial.

3.3.2.3. Verzoekster is in essentie van oordeel dat de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten kon treffen gelet op haar hoedanigheid van familielid van een Belgische onderdaan. Ze betoogt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat een omzetting vormt van de Terugkeerrichtlijn, niet van toepassing is op familieleden van een Belg. Ze is van oordeel dat ze niet op illegale wijze in het Rijk verblijft en dat artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit op haar van toepassing is. Verzoekster benadrukt dat het gegeven dat ze geen vestigingsaanvraag heeft ingediend er niet aan in de weg staat dat ze wel degelijk in haar hoedanigheid van familielid van een Belgische onderdaan dient erkend te worden in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Ter ondersteuning van haar stelling verwijst ze naar het Brax-arrest van 25 juli 2002 van het Hof van Justitie en de omzendbrief van 21 oktober 2012 die in dit verband werd uitgevaardigd. Ze is van oordeel dat artikel 41, §2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet haar toelaat haar hoedanigheid van familielid van

een Belgische onderdaan aan te tonen en dat dit impliceert dat ze de mogelijkheid moet hebben om een aanvraag gezinshereniging in te dienen op Belgisch grondgebied. Verder is ze van oordeel dat ook het verstreken visum geen hinderpaal kan zijn om een vestigingsaanvraag in te dienen. Ze verwijst hierbij opnieuw naar het Brax-arrest en naar artikel 43, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.4. Het past te dezen vooreerst de toepasselijke bepalingen in deze op te lijsten. Verzoekster kan in dit verband niet dienstig verwijzen naar artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet aangezien deze bepaling handelt over het beëindigen van het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie. Dit veronderstelt een erkend verblijfsrecht wat te dezen echter niet het geval is.

Verzoekster kan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 43, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet aangezien deze bepaling werd vervangen in een nieuwe lezing door de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, die niet langer in een punt 3° voorziet. Wel kan verwezen worden naar het nieuwe artikel 45/1,§4, van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door dezelfde wet van 4 mei 2016, dat stelt:

“§ 4. Het verstrijken van de identiteitskaart of het paspoort dat de burger van de Unie of zijn familielid in staat heeft gesteld om het grondgebied van het Rijk te betreden is geen afdoende reden om hem te verwijderen”.

Artikel 40bis § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals vervangen door de bovenvermelde wet van 4 mei 2016 luidt als volgt:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 41,§2, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

(...)

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”.

Artikel 43 van het koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende vreemdelingen :

1° de burgers van de Unie zoals omschreven in artikel 40, § 2, van de wet;

2° de familieleden van een burger van de Unie zoals omschreven in artikel 40bis, van de wet;

3° de familieleden van een Belg zoals omschreven in artikel 40ter, van de wet.”

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.

Artikel 52,§1 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. »

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden « Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of », die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

3.3.2.5. In het Brax-arrest van 25 juli 2002 (zaak C-459/99) heeft Hof van Justitie aangegeven dat de betrokken communautaire bepalingen als volgt moeten geïnterpreteerd worden:

- een lidstaat mag een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, en die zonder geldige identiteitskaart of geldig paspoort, of in voorkomend geval zonder visum, zijn grondgebied tracht binnen te komen, niet aan de grens teruggedrijven wanneer deze echtgenoot het

bewijs kan leveren van zijn identiteit en huwelijksband, en uit niets blijkt dat hij een gevaar is voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid;

- een lidstaat kan noch een verblijfsvergunning weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, noch ten opzichte van hem een verwijderingsmaatregel nemen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen;

- een lidstaat kan noch een verblijfsvergunning weigeren aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met de onderdaan van een lidstaat en het grondgebied van deze lidstaat regelmatig is binnengekomen, noch ten opzichte van hem een verwijderingsmaatregel nemen, op de enkele grond dat zijn visum verlopen is vóór de aanvraag van de verblijfsvergunning.

3.3.2.6. Ingevolge dit arrest werd er eerst op 21 oktober 2002 een omzendbrief uitgevaardigd om de nodige gevolgtrekkingen voor de Belgische praktijk te maken uit dit arrest. Later werden de wettelijke en reglementaire bepalingen aangepast. Hierboven werden de relevante huidige wets-en reglementaire bepalingen in deze aangehaald. Het is niet betwist dat de gevolgen van het Brax-arrest zowel gelden voor familieleden van E.U-onderdanen als van Belgische onderdanen en dit zowel voor de situatie dat ze zich aan de grens of in het Rijk bevinden. Kernpunt van het Brax-arrest dat nuttig is voor de situatie van verzoekster is dat een vreemdeling niet kan verhinderd worden zich te beroepen op zijn hoedanigheid van familielid van een Belgische onderdaan als hij verstreken binnenkomstdocumenten heeft én zijn aanverwantschap aantoot met een officieel document of met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. De kernvraag die zich in deze dan stelt is of verzoekster haar aanverwantschap met een Belgische onderdaan, zijnde haar huwelijk met hem, aangetoond heeft met een officieel document, zijnde een geldige huwelijksakte of met andere geldige bewijzen in dit verband.

3.3.2.7. Verzoekster heeft een gelegaliseerd en vertaalde buitenlandse huwelijksakte voorgelegd aan de verwerende partij, dit in het kader van haar vordering die ze bij de Raad ingesteld had tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing van 3 oktober 2016. In een mailbericht van 14 oktober 2016 dat verzoeksters raadsman naderhand heeft gericht aan de verwerende partij vraagt deze verzoekster vrij te laten. Hij stelt dat ze zich onmiddellijk naar de gemeente zal begeven en een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 40ter zal indienen ten aanzien van haar Belgische echtgenoot. De raadsman stelt dat deze mogelijkheid haar niet kan ontnomen worden en verwijst ter ondersteuning hiervan naar de arresten Oulane en Brax van het Europees Hof van Justitie en naar de argumentatie van het verzoekschrift dat neergelegd werd in het kader van de vordering die bij de Raad werd ingediend tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing van 3 oktober 2016. De raadsman besluit: *“Haar aanhouden nu haar identiteit en haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg vaststaat zou erop neerkomen illegaliteit door de beslissingen van uw diensten te creëren, terwijl een vrijlating de onmiddellijke regularisatie van haar verblijfstoestand als gevolg zal hebben”*.

3.3.2.8. De Raad kan het vooreerst niet nalaten op te merken dat verzoekster het recht opeist om een vestigingsaanvraag in te dienen maar uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, wiens buitenlandse huwelijksakte nooit overgeschreven werd in de registers van de burgerlijke stand wegens de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die reeds dateert van 26 november 2012, prima facie minstens enkele maanden voor het treffen van de bestreden beslissing daartoe nochtans de gelegenheid gehad heeft, gezien ze in haar verzoekschrift dat ze heeft ingediend in het kader van haar vordering die ze bij de Raad ingesteld heeft tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing van 3 oktober 2016 stelt dat ze het Rijk binnenkwam in juni 2016.

3.3.2.9. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeksters buitenlandse huwelijksakte niet erkend werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen door diens beslissing van 26 november 2012. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier waarin zich deze beslissing bevindt. Verzoekster houdt voor dat deze beslissing haar nooit betekend werd, maar daargelaten de vraag of het bewijs van betekening van een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand zich dient te bevinden in het administratief dossier en of verzoekster die eerder al een valse identiteit heeft voorgewend, kan gevolgd worden in haar betoog, maakt een eventuele niet betekende beslissing tot weigering van erkenning van de huwelijksakte niet dat verzoekster met een officieel erkend document haar huwelijk met een Belgische onderdaan aantoot. Er ligt heden geen vonnis voor van de familierechtbank die de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 26 november 2012, herroept, noch het bewijs dat alsnog een beroep bij de voormelde rechtbank werd ingediend nu verzoekster kennis genomen heeft van deze beslissing.

3.3.2.10. Verzoekster is verder van oordeel dat de verwerende partij op basis van artikel 27, §1, WIPR zelf een standpunt had moeten innemen omtrent haar buitenlandse huwelijksakte. Verzoekster kan echter *prima facie* bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij dergelijk onderzoek zou voeren in het kader van het treffen van een verwijderingsbesluit, daar waar de verwerende partij geconfronteerd wordt met een element dat ze niet zomaar kan negeren, met name een huwelijksakte die de ambtenaar van de burgerlijke stand reeds in 2012 geweigerd heeft te erkennen op basis van een advies van het parket waarbij verwezen wordt naar artikel 21 WIPR (openbare orde exceptie) en verwerende partij er redelijkerwijze mocht van uitgaan dat de mogelijkheid om hiertegen een beroep in te dienen bij de familierechtbank niet uitgeput werd, verzoekster nooit een vestigingsaanvraag heeft ingediend, en verzoekster geen elementen heeft voorgelegd die de verwerende partij alsnog tot een andersluidende uitspraak hadden kunnen bewegen. Immers een kopie van de gelegaliseerde huwelijksakte van 3 april 2012, die niet erkend werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen alsook een verklaring van huwelijk opgesteld door het Marokkaans Consulaat op 7 juni 2012, dat niet meer stelt dan dat verzoekster en Mr. B. getrouwd zijn op 26 januari 2012, zijn geen dergelijke elementen, evenmin als een kopie van verzoeksters paspoort en van de identiteitskaart van Mr.B. Ook het bewijs dat Mr. B. werkzoekende is kan bezwaarlijk als een dergelijk element worden beschouwd, evenmin als de verklaring van Mr.B. van 7 oktober 2016 dat hij de politie geen toestemming heeft gegeven om de woning te betreden. Foto's kunnen niet meer zeggen dan wat ze zeggen en kunnen niet aantonen dat verzoekster een rechtsgeldig huwelijk heeft afgesloten met een Belgische onderdaan. Ook emailverkeer tussen verzoeksters raadsman en de verwerende partij kan dit niet aantonen.

3.3.2.11. Vermits enkel een reisdocument voorligt met een verstreken visum doch geen rechtsgeldig document waaruit de aanverwantschap blijkt van verzoekster met een Belgische onderdaan, noch enig ander rechtsgeldig element waaruit dit blijkt, kan verzoekster zich niet beroepen op de hoedanigheid van een familielid van een Belgische onderdaan. Het blijkt dan ook niet dat de verwerende partij artikel 7 eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet schendt indien ze vaststelt dat verzoekster zich als Marokkaanse onderdane bevindt op Belgisch grondgebied met een reisdocument houdende een verstreken visum. Gezien verzoekster niet aantoonbaar is van een familielid van een Belgische onderdane, kan ook niet besloten worden tot een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Artikel 41, §2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin geschonden aangezien verzoekster niet verhinderd werd te bewijzen dat ze een familielid is van een Belgische onderdaan.

3.3.2.12. In de eerste bestreden beslissing wordt gesteld, *“Zij kan naar haar land terugkeren om een visum type D te bekomen op basis van gezinshereniging en geen visum type C omwille van toerisme zoals ze op 26/05/2016 heeft gedaan.”* Verzoekster kan om de bovenvermelde redenen hieraan geen afbreuk doen door te verwijzen naar de Brax-rechtspraak of artikel 43, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Het is de verwerende partij niet verboden om erop te wijzen dat indien verzoeksters daadwerkelijk doel in België het uitoefenen van het recht op gezinshereniging is, een visum type D dient aangevraagd te worden en geen visum type C voor toeristische doeleinden. Hiermee doet de verwerende partij geen uitspraak over het al dan niet gunstig gevolg dat ze zal geven aan het gevraagde visum gezinshereniging. Verzoekster kan het bekritiseerd motief niet meer laten zeggen dan wat het zegt.

Het tweede middel is *prima facie* niet gegrond.

3.3.2.13. In een eerste middel werpt verzoekster op: *“Premier moyen. pris de la violation des articles 7, alinéa 1, 1° et 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ».*

Verzoekster betoogt als volgt :

« Suite à l'arrêt de votre Conseil la partie adverse a délivré à La requérante un nouvel ordre de quitter le territoire cette fois au nom de Madame I(...) E(...) B(...)».

Lors de la prise de la décision entreprise, la partie adverse disposait de plus d'informations concernant la requérante. Elle était en effet informée, et cet élément est décisif, d'une part du mariage de la requérante avec un ressortissant belge, et d'autre part de la volonté de la requérante d'introduire une demande de regroupement familiale via l'administration communale. Cette volonté claire a notamment été exprimée dans le mail du 14.10.2016 (pièce 8).

La motivation de la décision entreprise est à la fois imprécise et contradictoire quant à la portée que la partie adverse reconnaît au mariage de la requérante; , comme cela ressort des 6 points suivants.

La simple fait due l'intéressé s'est créé des attaches avec l» Belgique rie relève pas de la protection conférés par l'article 8 de la GEDH. Les relations sociales « ordinaires » ne sont pas protégées par cette disposition.

1. Le mariage de la requérante avec son époux belge semble être réduit à une relation sociale « ordinaire », sans que la partie adverse se prononce toutefois clairement sur la reconnaissance de ce mariage.

L'intéressée a introduit à la ville d'Anvers une demanda de reconnaissance d'un mariage contracté à l'étranger le 26/01/2012 à Maroc avec une ressortissant belge (B(...)(...)), Suite à un avis négatif du parquet d'Anvers, Le 26/11/2012, cette demande de reconnaissance a été refusée par l'officier d'état civil d'Anvers, De plus, son Intention de mariage n'elle donne pas automatiquement droit à un séjour.

2. La partie adverse mentionne ensuite que le mariage de 26.1.2012 au Maroc n'a pas été reconnu par l'officier de l'état civil d'Anvers. A nouveau, cette partie de la motivation ne permet pas de comprendre si la partie adverse reconnaît ou refuse de reconnaître le mariage de la requérante.

La décision de refuser la reconnaissance du mariage par l'officier de l'état civil d'Anvers, datant de 2012, ne s'impose à l'Office des Etrangers. L'article 27, § 1, 1er alinéa du Code de droit international privé stipule en effet que :

« Art. 27.§ 1er. Un acte authentique étranger est reconnu en Belgique par toute autorité sans qu'il faille recourir à aucune procédure si sa validité est établie conformément au droit applicable en vertu de la présente loi, en tenant spécialement-compte des articles 18 et 21. »

Toute autorité est donc libre d'apprécier tons les éléments -pertinents pour décider de reconnaître ou de ne pas reconnaître un acte authentique étranger. Autrement dit : le refus de reconnaître un acte étranger pat une autorité n'entraîne pas le refus de cet acte par une autre autorité.

3. En outre, même si la décision entreprise devait être considérée quod non comme une décision de non-reconnaissance prise par la partie adverse, encore faudrait-il considérer que la motivation en est incomplète car elle ne tient pas compte du fait que k requérante est mariée depuis plus de 4 ans, du fait qu'elle a été appréhendée au domicile de son mari, et du fait que des preuves supplémentaires de la réalité du mariage ont été fournies à la partie adverse.

4. L'emploi de l'expression « son intention de mariage » accroît encore la confusion de la motivation de la décision entreprise.

5. Ce sera dans un dernier temps, la partie adverse justifie sa décision pat la possibilité pour la requérante d'introduire une demande de visa D « sur base du regroupement familial», ce qui ne peut se comprendre que si elle reconnaît le mariage de la requérante.

6. La partie adverse n'explique toutefois pas et les décisions entreprises ne permettent pas de comprendre comment il sera possible à la requérante de solliciter le regroupement familial, même via un visa D, si la partie adverse lui impose une interdiction d'entrée de deux ans. Le point-de-vue de la partie adverse à ce sujet est repris dans l'arrêt 161.497 du 8.2.2016 de votre Conseil et est actuellement en débat devant a Cour de Justice (K.e.a., C-82/16). »

3.3.2.14. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.15. Voor wat betreft de kritiek van verzoekster dat niet kan uitgemaakt worden of de verwerende partij wel of niet haar huwelijksakte erkent en hierbij verwijst naar artikel 27,§1, van het WIPR, kan verwezen worden naar de bespreking van het tweede middel.

3.3.2.16. Uit het gegeven dat verzoekster gehuwd is sedert 4 jaar, dat ze opgepakt werd op het adres van haar echtgenoot en uit de in punt 3.3.2.10. besproken documenten, kan niet worden afgeleid dat verzoekster een rechtsgeldig huwelijk heeft gesloten met een Belgische onderdaan.

3.3.2.17. De eerste bestreden beslissing stelt, "*Bovendien, haar intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op een verblijf*". Zoals de verwerende partij stelt in haar nota dient dit beschouwd te worden als een materiële vergissing, vermits uit het motief dat hieraan onmiddellijk voorafgaat in de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij ervan op de hoogte is verzoekster reeds gehuwd is in het buitenland. Een dergelijke materiële vergissing kan geen aanleiding geven tot de schorsing van de eerste bestreden beslissing.

3.3.2.18. De eerste bestreden beslissing stelt, "*Zij kan naar haar land terugkeren om een visum type D te bekomen op basis van gezinshereniging en geen visum type C omwille van toerisme zoals ze op 26/05/2016 heeft gedaan.*" Verzoekster kan deze zinsnede niet meer laten zeggen dan wat het zegt en hieruit afleiden dat de verwerende partij haar huwelijksakte zou erkennen. Het gegeven ten slotte dat ten aanzien van verzoekster een inreisverbod werd getroffen, staat er niet aan in de weg dat ze een visumaanvraag gezinshereniging indient, indien ze ofwel de nietigverklaring bekomt van het inreisverbod ofwel de opheffing of opschorting ervan bekomt op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.19. De eerste bestreden beslissing stelt, "*Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd*". Verzoekster betoogt dat het huwelijk met haar Belgische echtgenoot lijkt te zijn gereduceerd tot een sociale relatie. De Raad kan zich op dit punt aansluiten met wat de verwerende partij in haar nota stelt, met name "*Terwijl eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk aantoonde dat enerzijds wordt ingegaan op de gewone sociale relaties die verzoekster zou kunnen hebben opgebouwd in het Rijk en in een andere alinea anderzijds op haar voorgehouden gezinsleven ingevolge het door haar in het buitenland afgesloten huwelijk. Er aangaande het voorgehouden privéleven gemotiveerd dat het feit dat verzoekster "banden heeft gecreëerd met België" niet valt onder de artikel 8 EVRM geboden bescherming, nu de 'gewone' sociale relaties niet door die bepaling worden beschermd. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden als zou uit dit motief blijken dat haar huwelijk gelijkgesteld wordt met een sociale relatie, nu er uitdrukkelijk wordt verwezen naar de banden die verzoekster gecreëerd zou kunnen hebben met België*".

Het eerste middel is prima facie niet gegrond.

3.3.2.20. In een derde middel werpt verzoekster op, "*Troisième moyen, pris de la violation de l'article 62 et de l'article 74/11, §1er, al.1 de la loi du 15.12.1980 et de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (ci-après CEDH)* ».

Verzoekster betoogt als volgt :

« Le droit au regroupement familial, consacré pour les membres de famille d'un ressortissant belge à l'article 40ter de la loi du 15.12.1980, garantit le droit au respect de la vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH.

La partie adverse indique que l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée n'entraînent pas de risque d'une violation de l'article 8 de la CEDH en l'espèce :

« le simple fait que l'intéressé s'est créé des attaches avec la Belgique ne relève pas de la protection conférée par l'article 8 de la CEDH. Les relations sociales « ordinaires » ne sont pas protégées par cette disposition ».

Cependant, les décisions entreprises ont pour conséquence une expulsion vers le Maroc et une interdiction d'entrer en Belgique pendant deux ans. Cela conduirait donc à une séparation d'au moins deux ans de son époux, et ce alors même que la requérante est dans les conditions pour obtenir un accès au territoire qui lui permettrait ensuite, comme elle en a exprimé la volonté, d'introduire une demande de regroupement familial auprès de son administration communale

Les décisions attaquées entraînent par conséquent une grave atteinte à son droit fondamental au respect de sa vie familiale, dans le sens de l'article 8 CEDH.

L'interdiction d'entrée considère que « considérant l'ensemble de ces éléments et l'intérêt du contrôle de l'immigration, une interdiction d'entrée de 2 ans n'est pas disproportionnée ».

Cependant, l'article 74/11, §1er, alinéa 1, de la loi du 15.12.1980, sur lequel repose l'interdiction d'entrée, transpose en droit belge l'article 11.1 de la directive 2008/115/CE.

L'article 5 de la directive 2008/115/CE se lit comme suit :

«Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:

a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,

b) de la vie familiale,

c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement. »

Lorsqu'elle envisage d'adopter une mesure d'interdiction d'entrée, la partie adverse est donc tenue de prendre en compte la vie familiale de la requérante.

Par ailleurs, l'article 74/11, §1er, al.1 de la loi du 15.12.1980 expose que « La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. » (souligné par la requérante) ;

Cependant, l'interdiction d'entrée se fonde sur une motivation obscure et contradictoire, comme exposé ci-dessus, sans véritablement tenir compte des conséquences pour la vie familiale de la requérante.

Les décisions attaquées violent dès l'article 62 et l'article 74/11 , §1er, al.1 de la loi du 15.12.1980 et l'article 8 de la CEDH. »

3.3.2.21. Verzoekster kan gelet op de bespreking van het tweede middel niet gevolgd worden wanneer ze een schending van artikel 8 EVRM verbindt aan de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.3.2.22. De Raad herhaalt dat het gegeven dat ten aanzien van verzoekster een inreisverbod werd getroffen, er niet aan in de weg staat dat ze een visumaanvraag gezinshereniging indient in het land van oorsprong, indien ze ofwel de nietigverklaring bekomt van het inreisverbod ofwel de opheffing of opschorting ervan op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet dienstig vertrekken van de basishypothese dat ze twee jaar gescheiden zal zijn van haar echtgenoot.

3.3.2.23. Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('*lawful and genuine marriage*', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM. Gelet op wat kan gelezen worden in de beslissing tot weigering van erkenning van de huwelijksakte van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 26 november 2012, kan verzoeksters huwelijk niet als een "*lawful and genuine marriage*" beschouwd worden. Verzoekster roept de schending in van artikel 8 EVRM maar ze toont met de in punt 3.3.2.10. bedoelde stukken niet aan dat ze een gezinsleven leidt met haar echtgenoot dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM. Verzoekster verstrekt ook geen uitleg van wat ze gedaan heeft na de beslissing tot weigering tot erkenning van huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand die reeds dateert van 26 november 2012 en ze was alvast niet in het Rijk aanwezig in juni 2016 aangezien ze toen met een Spaans visum type C België binnenkwam. Het enkele gegeven dat ze op het moment van haar

interceptie door de politiediensten op 3 oktober 2016 aangetroffen werd op het adres waar haar echtgenoot verblijft, volstaat niet om een gezinsleven met hem aannemelijk te maken.

3.3.2.24. Waar verzoekster ten slotte nog kritiek uit op het inreisverbod en in dit verband de schending opwerpt van de motiveringsplicht en artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar het gestelde in punt 3.2.2. De betrokken kritiek wordt derhalve niet besproken.

Het derde middel is prima facie voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.4. De vaststelling dat geen gegrond middel werd aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing volstaat om de vordering tot schorsing hiertegen af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 oktober 2016 door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

mevr. H. CALIKOGLU,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

M. EKKA